

Đạo Thanh

Hồi 9

Tình Già

"**B**à khỏe chứ?" Tô Minh Minh thật sự nhịn không được muốn nói chuyện với lão thái bà be bé đó.

"Ta rất khỏe". Nguyệt Bà Bà đáp: "Khỏe phi thường, khỏe hơn trước".

"Quý tính của bà là gì?" Tô Minh Minh hỏi: "Vì quý can gì mà đến đây?"

"Ta không phải họ Quý, đến đây cũng không phải vì quý can gì". Nguyệt Bà Bà đáp: "Ta đến đây chỉ là vì làm một chuyện tuyệt không phải là chuyện 'quý can'".

- Chuyện gì?

"Người đoán coi". Nguyệt Bà Bà nháy nháy mắt giống như một hài tử: "Người đoán ra thì ta cúi đầu lạy người ba ngàn sáu trăm cái".

"Dập đầu nhiều vậy mệt lắm". Tô Minh Minh lắc lắc đầu: "Tôi không muốn bà dập đầu, tôi cũng đoán không ra bà đến đây làm gì".

"Người đương nhiên đoán không ra". Nguyệt Bà Bà cười thốt: "Người có đoán suốt đời cũng đoán không ra".

- Vậy sao bà không nói ra?

- Ta nói ra người cũng không tin.

- Bà nói thử coi.

"Được, ta nói". Nguyệt Bà Bà chợt quay người đối diện Diệp Khai: "Ta đến đây, chỉ bất quá vì ta muốn người thoát y, nhìn người kỹ càng".

Tô Minh Minh mỉm cười, nàng vốn đáng lẽ nên ngăn người, nhưng nàng lại cười, bởi vì nàng chưa từng nghe qua một chuyện buồn cười hoang đường như vậy, nàng căn bản không tưởng tượng được mình lại nghe được chuyện này.

Diệp Khai lại cười không nổi.

Chàng vốn đáng lẽ nên cười, thông thường chàng đụng phải mấy chuyện này đều có thể cười, nhưng hiện tại chàng lại cười không nổi, bởi vì chàng quá hiểu con người của Nguyệt Bà Bà, hiểu bà ta thích gì làm đó.

Truy Phong Tẩu cố chấp, Nguyệt Bà Bà ngang ngược.

Vừa nghĩ tới điểm đó, Diệp Khai đã cười không nổi, nhưng chàng vẫn gắng gượng treo một nụ cười gượng trên mặt, không cười còn đỡ, vừa cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

“Ngàn vạn lần không nên có biểu tình như vậy”. Nguyệt Bà Bà dịu dàng nói với chàng: “Làm vậy da thịt mau lão hóa lắm”.

“Ta thà tình nguyện mình hiện tại đã chín chục tuổi”. Diệp Khai cười khổ.

Tô Minh Minh chợt thu vén nụ cười, dùng một thái độ rất nghiêm chỉnh hỏi Nguyệt Bà Bà:

- Bà thật sự muốn chàng thoát y để nhìn kỹ ? Ngay bây giờ ? Ở đây ?

“Hiện tại không được sao ? Ở đây có gì không ổn ?” Nguyệt Bà Bà nheo mắt nhìn Tô Minh Minh.

Diệp Khai vội nói:

- Không được, cũng không ổn.

Nguyệt Bà Bà quay đầu lại hỏi:

- Tại sao ?

“Linh nhi be bé của bà còn chưa nói rõ chọn ai, làm sao bây giờ lại đi khám được ? Đó là không được”. Diệp Khai đáp: “Cho dù nàng ta có nói ra, giữa nơi công chúng sáng trưng như vậy, bà còn cảm thấy ổn thỏa sao ?”

“Được”. Nguyệt Bà Bà thốt: “Ta có thể để cho người tâm phục khẩu phục”.

Nói còn chưa dứt lời, Nguyệt Bà Bà đột nhiên biến mất cũng mau như hồi nãy tiến vào, nếu không phải còn một dầu thơm quế hoa xúc trên tóc lưu lại, Tô Minh Minh có thể đã nghĩ mình uống say quá cho nên có ảo tưởng.

Diệp Khai cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, chàng giơ tay rờ ngực coi tim đập mạnh tới cỡ nào, sau đó lại rót rượu mong đề nén được nổi hoang mang.

“Bà ta thật sự có thể bắt chàng thoát y sao ?” Tô Minh Minh đợi cho chàng uống xong một chén mới hỏi.

“Nếu nàng biết bà ta là ai, thì nàng sẽ biết bà ta có thể”. Diệp Khai đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

- Bà ta là ai ?

- Nàng có nghe qua cái tên Truy Phong Tẩu chưa ?

“Truy Phong Tẩu ?” Tô Minh Minh đáp: “Chưa nghe”.

- Còn Nguyệt Bà Bà ?

Tô Minh Minh lắc lắc đầu:

- Tôi chỉ biết có người tên Diệp Khai, là một tên tiểu quý, lão thái bà muốn cưới đồ của hắn, hắn không ngờ lại sợ muốn chết.

Nàng căn bản vốn không biết Truy Phong Tẩu và Nguyệt Bà Bà là người nào, làm sao hiểu được Diệp Khai tại sao lại sợ ? Cho nên Diệp Khai cũng không muốn giải thích nữa, chàng chỉ còn nước cười khổ, chỉ còn nước uống tiếp.

Tô Minh Minh lại phảng phất không muốn dừng lại, nàng lại hỏi tiếp:

- Chàng hồi nãy nói Linh nhi be bé là ai vậy ? Là nữ nhân ? Trẻ hay già ?

Nếu quả Diệp Khai không chịu đem chuyện xảy ra đêm hôm qua kể cho nàng nghe, chàng đừng mong có ngày an bình, cho nên Diệp Khai đem hết chuyện đêm hôm qua kể từ đầu tới cuối.

Nghe Diệp Khai tự thuật xong, cả người Tô Minh Minh đột nhiên hăm nhập trong vòng trầm tư, tay nàng cầm chén rượu lại không uống, mục quang ngưng thị nhìn xa xăm.

Diệp Khai đối với biểu hiện của nàng cảm thấy rất kỳ quái, chuyện phát sinh đêm hôm qua không có quan hệ gì tới nàng, những người đương trường đêm hôm qua cũng không có liên quan gì tới nàng, nàng vì sao sau khi nghe chuyện lại có thần tình như vậy ?

Nàng đang nhìn xa xăm, Diệp Khai đang nhìn nàng, hai người lẳng lặng ngồi đó, cũng không biết qua bao lâu sau, Tô Minh Minh mới động đậy, mới mở miệng.

“Vương lão bá ?” Thanh âm của nàng phảng phất truyền đến từ xa xăm: “Có thể nào là quái lão đầu đó ?”

“Quái lão đầu ?” Diệp Khai hỏi: “Quái lão đầu nào ? Nàng biết lão ?”

Tô Minh Minh cuối cùng cũng thu hồi mục quang, cuối cùng cũng nâng chén uống cạn, nhưng thanh âm của nàng lại phảng phất còn đình lưu ở một nơi xa xôi.

“Trong Lạp Tát thành có Bồ Đạt Lạp Cung của Đạt Lai Hoạt Phật, cách Bồ Đạt Lạp Cung khoảng một trăm năm mươi dặm có Cáp Khắc Bốc Lý Sơn, trên Cáp Khắc Bốc Lý Sơn có ‘Hầu Viên’”. Tô Minh Minh đáp: “Chủ nhân Hầu Viên là một quái lão đầu, đại khái đã cỡ trăm tuổi, lão họ Vương, trẻ nít ở Lạp Tát đều gọi lão là ‘Vương lão bá’”.

“Hầu Viên ? Vương lão bá ?” Diệp Khai nhíu mày có vẻ mừng rỡ: “Vị Vương lão bá đó rất thích khỉ ?”

“Nào chỉ thích thôi. Ông ta đối với khỉ đơn giản đã đến mức cuồng điên, đến mức si dại”. Tô Minh Minh cười đáp: “Trong đình viện của ông ta ít nhất cũng có trên một ngàn con khỉ, đủ loại các thức các dạng khỉ đều có, có loại thậm chí chàng nằm mộng cũng tưởng không được có loại như vậy”.

Nàng chợt lộ xuất một thứ biểu tình thần bí, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tôi còn nghe nói ở đó có một loại khí, thân thể tuy là thân khí, nhưng đầu lại là đầu người.

“Đầu người ? Thân khí ?” Diệp Khai ngẩn người.

- Đúng, hơn nữa còn biết nói chuyện.

“Trên thế gian có loại khí như vậy sao ?” Mặt mày Diệp Khai nghi hoặc: “Nàng có tận mắt chứng kiến không ?”

“Không”. Tô Minh Minh đáp: “Bất quá những đứa trẻ cùng trưởng thành với tôi đều thề thốt đã tận mắt thấy qua, hơn nữa còn nghe nó nói chuyện”.

Một quái lão đầu trăm tuổi, một đình viện đầy khí, một loại khí đầu người thân khí có thể nói tiếng người, đem những thứ đó hợp lại thành một, khác nào một bức họa ?

“Hơn nữa tôi còn nghe nói trong Hâu Viên còn có một đôi vợ chồng rất bé nhỏ trú ngụ, và một vị tiểu cô nương”. Tô Minh Minh lại thêm lời.

“Đôi vợ chồng rất nhỏ bé ? Một vị tiểu cô nương ?” Diệp Khai đối với chuyện này càng lúc càng có hứng thú.

“Cho nên hồi nãy tôi nghe chàng kể đến vị Bạch Y Linh và Vương lão bá đó, trong đầu tôi sực nhớ đến cảnh tượng Hâu Viên”. Tô Minh Minh thốt: “Đợi đến lúc chàng kể về đôi vợ chồng bé nhỏ đó, tôi dám khẳng định Bạch Y Linh nhất định là vị tiểu cô nương trú ngụ trong Hâu Viên”.

“Rất có khả năng”. Diệp Khai ngẫm nghĩ.

Tô Minh Minh đột nhiên ghé đầu sát mặt Diệp Khai:

- Chàng có muốn đi coi không ?

- Coi cái gì ?

“Coi Hâu Viên”. Tô Minh Minh đáp: “Coi con khí biết nói”.

Muốn, đương nhiên là muốn, không muốn thì là con rùa đen rụt cổ.

oOo

Sau khi ly khai đại sảnh, Phó Hồng Tuyết đi về hướng trở về phòng, nhưng hẩn tịnh không vào phòng ngủ.

Hẩn vừa tiến nhập phòng mình, sau khi đóng cửa, lập tức phóng người qua cửa sổ, nhảy lên nóc nhà, hẩn ngồi trên đó lẳng lặng quan sát tàn hai nén nhang, đợi đến lúc đã xác định mọi người đều đã về phòng an nghỉ, hẩn mới phóng về hướng phòng Mã Phương Linh.

Hắn bước đi tuy kỳ quái vụng về, nhưng một khi thi triển khinh công, lại khinh linh mỹ diệu.

Không hơi không tiếng tấn tốc lọt vào phòng Mã Phương Linh, vừa vào là bất động, đợi cho ánh mắt thích ứng với bóng tối trong phòng, hắn mới từ từ đi về phía giường, leo lên giường, vừa nằm xuống đã nhắm mắt, xem chừng giống như đang ngủ.

Hắn thật sự vào đây ngủ sao ?

Đêm nay có sao, ánh sao lọt lọt, có trăng, ánh trăng cũng rất lọt lọt, lọt lọt rắc trên mặt đất, rắc trên giấy dán cửa sổ.

Trăng không tiếng, sao cũng không lời.

Trong phòng Mã Phương Linh rất tĩnh lặng, Phó Hồng Tuyết đã ngủ sao ?

Hiện tại đã nửa đêm, là giờ mọi người ngủ ngon, cũng là giờ bọn trộm cướp bắt đầu hoạt động.

Trên giấy trắng dán cửa sổ chợt xuất hiện một bóng người, y đứng ngoài song cửa phảng phất đang nghe ngóng xem trong phòng có người hay không, qua một hồi rất lâu, y mới rời khỏi song cửa.

Dưới ánh trăng, bóng người đó vận bộ đồ dạ hành đen đúa, cả đầu cũng bịt kín, chỉ để lộ đôi mắt hữu thần.

Hiện tại đôi mắt đó đang nhìn vào phòng, nguyệt quang lọt lọt lắc rắc trên mặt đất, lắc rắc trên mặt bàn, lại lắc rắc không đến bìa giường bên tường.

Trong mắt hắc y nhân để lộ vẻ mãn ý, phi thân một cái, người đã tiến nhập vào phòng, xoay tay đóng cửa sổ, một bước như tên bắn, người đã đến trước bàn trang điểm.

Y phảng phất rất rành cách bày biện trong đây, giơ tay mở ngăn tủ thứ ba bên trái, thò tay thám thính bên trong, chỉ một lúc sau đã rút ra một vật.

Y cả nhìn cũng không thềm nhìn, đem vật đó nhét vào ngực, đóng ngăn tủ lại, quay người định bỏ đi, nhưng y chợt phát hiện trước song cửa sổ đã có một người đứng đó.

Ánh mắt của người đứng đó rất đen, lại rất lạnh, sắc mặt trắng nhợt, tay cũng trắng nhợt, đao trong tay hắn lại đen sì.

Đen sì như tử vong !

Hắc y nhân còn chưa đến cửa, Phó Hồng Tuyết đã phát giác, trong bóng đêm ầm ầm ước ước đã nhìn thấy khoe miệng hắn hé một nụ cười lạnh.

Hắn đêm nay đến phòng Mã Phương Linh là vì đợi chờ khoảnh khắc đó, hồi sáng hắn quăng một cọng tóc bạc trước mặt Bạch Y Linh, hắn tin đêm nay hung thủ nhất định có thể có hành động.

Quả nhiên hấn phán đoán không sai.

Hắc y nhân đối diện hấn chỉ để lộ ánh mắt, Phó Hồng Tuyết nhìn không ra y là ai, duy nhất chỉ có thể xác định một điểm, y là nam.

Hai người chỉ chạm ánh mắt một lần, hắc y nhân lập tức quay mình tìm đường chạy, đợi đến lúc y chạy đến cửa, lại phát hiện Phó Hồng Tuyết đã đứng ở đó.

Nhân quang lạnh lẽo, đao đen sì.

“Người không nên làm như vậy”. Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt.

- Ta không nên ?

“Người không nên để ta đeo cái tội danh này”. Phó Hồng Tuyết nói rất chậm rãi, phảng phất sợ y nghe không rõ.

Hắc y nhân đột nhiên trầm mặc, người của y không động đậy, chỉ thấy tròng mắt của y phát xuất những tia chớp hoang mang, phảng phất đang dần đo, lại phảng phất đang sợ hãi.

Phó Hồng Tuyết không động đậy, mục trung cũng không lóe chớp, hấn chỉ lạnh lùng nhìn y.

Không biết qua bao lâu sau, hắc y nhân chợt thở dài nhè nhẹ, từ từ rút đằng sau lưng ra một thanh đao.

Một thanh đao khảm đầy châu báu, đẹp dễ bắt mắt.

Y cẩn thận nhìn thanh đao trong tay, phảng phất như đang nhìn tình nhân của mình, y dùng hữu thủ vuốt ve vỏ đao, dịu giọng:

- Ta mười lăm tuổi bắt đầu luyện đao, năm nay đã năm mươi hai tuổi, tròn tròn ba mươi tám năm rồi. Ta mỗi ngày đều mộng tưởng có thể trở thành thiên hạ đệ nhất khoái đao.

--- Chỉ cần là người giang hồ, ai ai cũng đều từng có thứ mộng tưởng đó.

“Nhưng ta biết mộng tưởng của ta tuyệt đối không thể thực hiện được”. Hắc y nhân thốt: “Bởi vì ta quá thích hưởng thụ”.

Một điểm đó có thể nhận biết từ binh khí của y.

Đao chỉ dùng để giết người, tịnh không phải dùng để biểu thị địa vị thân phận của mình.

Một thanh đao khảm đầy châu báu, có lúc không bằng một thanh đao phổ phổ thông thông.

Đao của hắc y nhân châu quang bảo khí.

Đao của Phó Hồng Tuyết đen sì.

Nhưng hai thanh đao đó có một điểm tương đồng.

--- Hai thanh đao đều là đao, là đao giết người.

Hai người có phải cũng đồng dạng có một điểm tương đồng ?

--- Cả hai đều là người, đều là kẻ giết người ?

Trong mắt của hắc y nhân tản mát một tia sáng mộng mơ, nhìn châu báu trên vỏ đao dăm dăm.

“Có một mộng tưởng vô phương thực hiện được, đương nhiên là có mộng tưởng thứ nhì”. Thanh âm của hắc y nhân phảng phất đã lạc vào mộng cảnh: “Chỉ tiếc mộng tưởng thứ nhì của ta cũng vô phương thực hiện được”.

“Rảng” một tiếng, thanh âm đao rút ra khỏi vỏ đồng thời vang lên cùng giọng nói của y, trong mắt của y lộ xuất một thứ kích thích thống khổ vô phương hình dung.

Một thứ kích thích thống khổ y vĩnh viễn vô phương quên được.

Y đột nhiên cuồng hồng, đột nhiên huy đao.

--- Lúc huy đao là lúc tử vong.

Lúc y bạt đao, Phó Hồng Tuyết không động.

Lúc y huy đao, Phó Hồng Tuyết cũng không động.

Đợi đến lúc đao của y cách yết hầu của Phó Hồng Tuyết chưa tới năm tấc, Phó Hồng Tuyết phảng phất cũng không động, bởi vì y tịnh không nhìn thấy đao quang.

Y phảng phất chỉ nghe thấy một tiếng đao rất nhỏ, rất khan, rất nhu, rất mỹ, lại rất xa vời.

Đợi đến lúc y nghe thấy tiếng đao, trong mắt y đã thất lạc Phó Hồng Tuyết, thất lạc trời, thất lạc đất, thất lạc tất cả.

Đến lúc y thấy lại, y phát hiện mình đã nằm trên vũng máu của mình, Phó Hồng Tuyết đang đứng trước mặt y.

Hắc y nhân chợt phát giác trong ánh mắt lãnh đạm của Phó Hồng Tuyết có một tia đồng tình thống khổ.

Hắn thống khổ cái gì ? Hắn thống khổ mình đã giết người ?

Hắn đồng tình cái gì ? Hắn đồng tình với cái chết của hắc y nhân ?

Hắc y nhân nhìn Phó Hồng Tuyết, chợt cười thốt:

- Nếu quả người không lộ khăn trên đầu ta, ta bảo đảm người tuyệt đối đoán không ra ta là ai.

“Ta biết”. Phó Hồng Tuyết đáp: “Ta biết người là ai”.

“Người biết ?” Hắc y nhân kinh ngạc: “Người biết ta là ai ?”

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp y, chỉ đưa mắt nhìn số nữ trang trong vũng máu.

--- Một dao của Phó Hồng Tuyết không những rạch phá yết hầu của hắc y nhân, đồng thời cũng rạch đứt y phục của y.

--- Vật hắc y nhân hồi nãy lấy nhét trong ngực, là châu bảo hiện tại nằm trong vũng máu.

Huyết dịch đỏ tươi, châu bảo sáng lạn.

Hắc y nhân ngưng chú nhìn châu bảo trong máu tươi, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Người quả nhiên đã biết ta là ai.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, tia đồng tình trong mắt càng sâu đậm.

Tả thủ của hắc y nhân run rẩy thò ra, bấu lấy số châu bảo trong vũng máu.

Châu bảo tinh oanh như sao sáng, máu tươi điểm lệ như tường vi, những giọt máu lăn theo châu bảo lại nhỏ hòa trong vũng máu.

Hắc y nhân dùng hữu thủ tháo khăn che mặt xuống, sau đó đem châu bảo gói trong khăn, gói cẩn thận, phảng phất muốn đem cái bọc đó làm lễ vật giao cho tình nhân sơ luyện.

Nguyệt quang như sóng mắt tình nhân vượt ve trên mặt hắc y nhân.

Người vĩnh viễn vô phương thực hiện mộng tưởng thứ hai đó, không ngờ lại là Lạc Lạc Sơn.

oOo

Lạc Lạc Sơn đem gói châu bảo từ từ giơ lên:

- Mộng tưởng của ta vô phương thực hiện, người có thể giao cái gói này cho nàng không ?

- Được.

Phó Hồng Tuyết tiếp nhận gói châu bảo, dùng giọng nói khẳng định đáp lời:

- Ta nhất định giao trước mặt nàng.

- Đa tạ.

Đó là câu nói cuối cùng trong đời Lạc Lạc Sơn.

Nhìn Lạc Lạc Sơn chết hư thoát, nỗi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết càng nồng đậm hơn.

--- Lạc Lạc Sơn đến phòng của Mã Phương Linh tịnh không phải vì y là hung thủ giết nàng, không phải muốn đến để hủy diệt chứng cứ.

--- Lão đến đó, chỉ bất quá vì muốn lấy những thứ nữ trang đó.

--- Đem tặng cho một nữ nhân vừa mỹ lệ vừa trẻ trung, một nữ nhân lão nghĩ nàng có thể thích lão.

Phó Hồng Tuyết nhìn Lạc Lạc Sơn, trong tai lại vang lên một câu nói của Bạch Y Linh đêm qua:

"Người trẻ tuổi tuy tuấn tú, nhưng kinh tế không ổn định !"

Vì câu nói đó !

Lạc Lạc Sơn không ngờ đã nghĩ "thần ái tình" giáng lâm trên người lão, không ngờ nghĩ tới đến đây trộm châu bảo tặng cho Bạch Y Linh.

Việc làm này có lẽ nào là biểu hiện yêu thương ? Phó Hồng Tuyết không khỏi thở dài.

Nếu quả có người nói, ái tình chân chính chỉ có một lần, không có lần thứ hai, lời người đó nói cho dù là danh ngôn, cũng không phải là chân lý.

Bởi vì ái tình có thể biến chất, biến thành tình bằng hữu, biến thành tình thân ruột thịt, biến thành tình lệ thuộc ỷ lại, thậm chí biến thành cừ hận.

--- Ái và hận vốn chỉ là một ý niệm.

Có thể biến đổi, có thể quên lãng.

Đợi đến lúc ái tình thứ nhất phai mờ dần, thông thường có thể có lần thứ hai, lần thứ hai thông thường cũng có thể biến thành đồng dạng chân thật như lần thứ nhất, đồng dạng thâm sâu, đồng dạng điềm mật, đồng dạng thống khổ.

Ái tình càng không phân biệt trẻ già.

Người trẻ tuổi tuy dám yêu dám hận, cuồng nhiệt nồng nàn, người già cũng có thể mê man trong ân ái như vậy, có thể để ái tình phủ mờ đầu óc.

Thậm chí đối với ái tình còn "thành" hơn so với người trẻ tuổi.

"Thành" tâm "thành" ý mà yêu, bất chấp sinh mệnh mà yêu, chỉ tiếc một phần "thành" của người lớn tuổi thông thường có thể bị lợi dụng, bị gạt gẫm.

Không những bị người ta lợi dụng, có lúc thậm chí có thể bị cả mình lợi dụng.

Lạc Lạc Sơn là dạng đó.

Lão đã nghĩ Bạch Y Linh đối với lão có "ý tứ", cho nên lão "thành" tâm muốn đi tiếp nhận một phần "tình" đó.

--- Năm tháng già cỗi, đã là một chuyện rất bi ai, tại sao còn muốn đi nắm vị đắng

của trái khổ tình đời ?

Yêu có thể tạo ra tất cả, cũng có thể hủy diệt tất cả !

Yêu !

Tất cả đều là vì “yêu” !

- o O o -